

III. Erdélyi Református Cursillo (Mákófalva)

2008.08.21-24 között Erdélyben, Kalotaszeg egyik festői környezetben lévő színmagyar falujában tartották a III. Erdélyi Református Cursillót, amelyen gyülekezetünk három tagja is részt vett. A résztvevők egyike, egy fiatal lány leírta, amit átélt, és csodálatos készséggel fogalmazta meg mindannyiunk érzéseit.

Olvassátok szeretettel!

„Isten örökkévaló szeretete által én is részesültem abban a kegyelmi ajándékban, hogy részt vehettem a III-ik erdélyi Cursillon. Ez az esemény mérföldkő volt mindannyiunk életében, úgy hiszem ezt a többiek nevében is kijelenthetem. Mindazt, amit a négy nap leforgása alatt átéltünk, nem lehet és nem is tudnám szavakban kifejezni, annak ellenére, hogy nagyon színes a magyar nyelv. Ami számomra felejthetetlen maradt az, hogy több tájegységről gyűltünk össze, különböző életkorú emberek, más-más egyéniséggel felruházva, a mi kis világunkba beburkolózva, de mégis e négy nap folyamán igazi testvérekké formálódtunk.

Sajnos a rohanó világ zajában hajlamosak vagyunk megfélemezni egymásról és szeretetünkkel átölelni a minket körülvevő embereket. A Cursillon elsősorban megtapasztaltuk, hogy Isten lehajolt hozzánk és leporolt bennünket, felemelt és megmutatta, hogy mennyire szeret, ráébresztve ezáltal arra, hogy nekünk is hasonlóképpen kell cselekednünk, még akkor is ha a világ forgataga magával akar ragadni. E négy nap folyamán állandóan formálgatott bennünket a Fennvaló, mint ahogyan a kovács teszi azt az izzó vassal, amíg az megfelelővé válik.

Megízlelhettük milyen az amikor egymás terhét hordozhatjuk, felebarátunk könnyein osztozhatunk és egyben szeretet, megértést adhatunk és kaphatunk. Egymás hite által épülhettünk nap mint nap, türelmet, alázatot, megértést tanulva egymástól. Az Úr munkálkodott bennünk, felnyitotta szemünket a látásra, hogy észrevegyük, semmit sem kaptunk amit kértünk, de mégis mindent megkaptunk amire szükségünk volt. Megnyitotta fülünket a hallásra, hogy eljusson hozzánk az Ő

hívogató szava és a csüggedő emberek kiáltása. Különböző emberekként érkeztünk a Cursillora, de mindannyian problémák közt hánykolódva, segítség után kapaszkodva.

Tudod testvérem mi a legcsodálatosabb?- hogy Isten mindannyiunk kiáltását meghallotta és meghallgatta. Olyan emberekkel ajándékozott meg az Úr, akik hasonló helyzetben vannak, bajbajutott embereket bízott rám, hogy segítek rajtuk, szeressem őket, támogassam, ha csak egy mosoly vagy ölelés erejéig is. Rá kellett jönnöm, hogy vannak akik nehezebb terheket cipelnek, de nem roskadnak meg alatta, mert segítségül hívják az Istent. Csodálatos ajándék, ha az Urat segítségül hívjuk a megpróbáltatások közepette, terheinket, félelmünket letesszük elébe, így a terhek cipelése közösen sokkal könnyebb. A harmadik napon a problémáim már kezdtek eltörpülni, már nem számonkérően fordultam az Isten felé, hanem háládatos szívvel.

Tudod testvérem, ráeszméltem, hogy mindenem, amim van azt Istentől kaptam ajándékba, mindig panaszkodtam, hogy semmi sem sikerül, de észre sem vettem, hogy mennyi baj elkerült.

A Cursilloról hazatérve megváltozott az életem, másképp léptem át a megpróbáltatásokon, értékelni tudtam mindazt, ami természetes volt idáig (a családom, a mindennapok apró örömeit) és elsajátítottam, hogyan szeressem azokat, akiket nem könnyű szeretni.

Így, gondolataim végéhez közeledve hálát adok a Mindenható Istennek hogy, részt vehettem a Cursillon, és így egy felülmúlhatatlan ajándék részesévé válhattam: megtapasztalhattam, hogy mennyire szeret az Isten, s ezért cserébe semmit sem követel csak, hogy én is viszont szeressem.”

De Colores!

Áldás, békesség!

Tóth Emese Székelyudvarhelyről

